

БЮЛЕТЕНЬ

Українського Визвольного Руху

Bulletin of the Ukrainian Liberation Movement

Bulletin der Ukrainischen Befreiungsbewegung

Листопад 1952 р.

Періодичне видання

Ч. 5

До створення політичного центру еміграції

Процес створення Політичного Центру увійшов в нову фазу. Відбулася в Штарнберзі спільна нарада російських і неросійських політичних організацій, що на певній платформі об'єдналися для переведення агітаційної роботи проти сталінського режиму. Утворено дві комісії: політична і радіокомісія. Ці комісії інтенсивно працюють, маючи своїм завданням: 1) остаточне утворення Політичного Центру, 2) підготовку кадрів для радіостанції, яка вже будується в Лямпертгеймі, біля Мюнхену.

Потрібно зауважити, що нова радіостанція виступатиме з передачами в етер не від імені Американського Комітету і американського громадського, а від імені емігрантських угруповань народів ССРСР. І тому саме на політичну комісію покладається найвідповідальніше завдання, від успіху якого буде залежати весь сенс і ефект майбутньої роботи самого Центру і радіостанції.

Не треба доводити, що найголовніше у всій справі — це склад Центру, бо від того, хто буде проводити агітаційну акцію, залежатиме і зміст агітаційних пересилань і те, що буде досягнене тими пересиланнями. Найменша помилка в цьому напрямку — неминуче приведе до прямої підтримки інтересів Політбюро або в кращому випадкові до зведення радіопересилань до нуля. А в такому випадкові і Центр і Радіостанція стали б не тільки не потрібні, а вони для справи боротьби з комунізмом були б явно шкідливі.

До цього часу політичний програм об'єднаних в Штарнберзі організацій не оголошений, і тому не відомо, навколо яких саме постулятів таке об'єднання здійснене.

Для нас, «Українського Визвольного Руху» — в ситуації, що склалася, є досить багато неясностей. Почнемо з того, що Штарнберзька конференція відбувалася після того, як сталися істотні зміни в керівництві Американського Комітету. На чолі Комітету став відомий дипломат і громадський діяч США адмірал А. Керк. Представник Комітету в Європі п. Дон-Левін залишив свій піст і від'їхав. Ад-

мірал Керк оголосив з чіткою ясністю ґрунтовні засади, на яких стоїть і стоятиме в своїй роботі Американський Комітет. Коротко ці засади зводяться до таких концепцій:

1) Право всіх народів що входять до ССРСР — на самовизначення.

2) Засудження всякого передрішенства, щодо майбутніх форм державного й соціального життя кожного народу. Право встановлювати той чи інший державний устрій належить самому народу в порядку вільного волевиявлення після повалення більшовицької диктатури.

3) Організація Політичного Центру є справою не Американського Комітету, а самої еміграції.

4) Підтримка усіх демократичних емігрантських організацій й окремих емігрантів, що мають добру волю до боротьби з комунізмом.

Здавалося б, що для емігрантських організацій в справі створення Політичного Центру — руки вільні й від неї самої без жодного мудрування залежить здійснити створення інструмента, який би з'єднаними силами увійшов у загальний фронт антикомуністичної акції.

Вісбаденська конференція ззнала невдачі через недотримання тих засад, що їх потім сформулював і висловив адм. Керк. Американський Комітет в особі п. Дон-Левіна цілком помилково підмінив своєю особою думку та волю емігрантських організацій й в порядку диктату проголосив склад національного сектору майбутнього Політичного Центру. І хоч би п. Дон-Левін зробив це в чесних намірах допомогти еміграції, від цього справа не змінюється. Провал задуму є провал, і користи справі — він не приніс.

Штарнберзька конференція була вільна від опіки, але, на нашу думку, вона зробила вже з власної вини теж велику помилку, а саме: Чому штучний склад Вісбаденської конференції взяв на себе монополію репрезентувати еміграцію російського й неросійських народів? Чому саме цього «мерця» покликано до живої справи? Вісбаденська кон-

ференція не є біблія, що від постанов її заборонено відходити. Навпаки — невдалість вся Віссбадену прямо вимагала негайного, на першому засіданні, усунення раніш припущених ненормальностей, тобто — перегляду і поширення складу конференції. А сталося не так. «Миропомазанники» Віссбадену відкрили і зачинили конференцію, розсілися в кріселках на Августенштрасе і не помітили, що на цій конференції були відсутні представники 40-мільйонного українського народу! Нам здається, що перш за все і головним чином — усю справу боротьби за визволення поневолених комунізмом народів ССРСР повинні обмірковувати і вирішувати — російський та український народи. Саме вже через те, що вони, ці народи, складають 75% населення ССРСР і саме на представників згаданих народів ляже і відповідальність і головний тягар визвольної боротьби. Це зовсім не означає, що менші народи хтось хоче позбавити голосу. Ні, вони теж є співниками цих двох великих народів, вони також мають невід'ємне право репрезентувати свої інтереси, але потрібно взяти до уваги й їхню питому вагу. Представники української еміграції не були запрошені до Віссбадену, не були вони запрошені до Штарнбергу. Склалася дивна ситуація: працює Політична комісія, працює Радіокомісія, а захист інтересів української нації, мабуть за дорученням, передано, за принципом меншої обтяженості роботою — якомусь з представників, напр. — Житко або Цинцадзе. Нам навіть і це невідоме. Треба згадати, що вже після Штарнбергу башкиро-татарський комітет було прийнято до Радіокомісії. А українці далі залишаються поза увагою. Де тут логіка і яка ціна такої політиці?

Ми зовсім не намагаємося розжалостити учасників Штарнбергської конференції, не звертаємося до утворених комісій із жодними пропозиціями, а там більше з проханнями. Ми відверто і голосно кажемо — таке становище є цілком ненормальне, воно викликає подив, а деколи й сміх. Йти на повіді «націоналів», а також російських організацій — українці не збираються. Українська нація цього не потребує. Елементарний розум повинен чесному емігранту-антикомуністу, а тим більше організації чи партії, підказати, що без представництва в Політичному Центрі — українців, цей Центр є блефом, є імпотентний, є неавторитетний.

Українська еміграція має досить сильні політичні організації різних політичних напрямків. Було досить часу для ознайомлення з ними і зробити належні висновки. Серед українських організацій є і Українська Національна Рада з соціалістами, ре-

волюційними демократами і т. д., є ОУН(р) — Організація Українських Націоналістів під проводом Бандери, є УГВР — Українська Головна Визвольна Рада, що являє собою суміш колишніх бандерівців з українськими тітоїстами, є Український Визвольний Рух, є Об'єднання Українців—Федералістів. Вибирати є з чого! Гадаємо, що вибір більший, ніж в інших національних спільнотах на еміграції. Шуткуючи, можна сказати, що до розпорядження Політичного Центру є цілий політичний «Універмаг» (універсальний магазин). Ось і час вирішувати питання: чи Політичний Центр буде існувати з українцями, чи без них. Українці мають безперечно право самім рекомендувати до праці на радіостанцію, а не принижувати себе зверненнями за рекомендаціями до представників інших народів. Створення Політичного Центру є важлива, поважна і невідкладна справа. Американські друзі простягають російській еміграції свою безкорисну руку допомоги. Сором і ганьба не використати сприятливі обставини, щоб внести свою частку в справу визволення своєї Батьківщини. Треба пам'ятати, що до цього часу майже жодна з організацій, що об'єдналися в Штарнберзі, не внесла в справу визвольної боротьби нічого конкретного. Не є винятком із цього і українські організації. Уся дотеперішня робота — це товчіння води в ступі. Від цього Сталінові ні на крихту не стає важче і від цього справа визволення народів на жоден крок не посунулася наперед. Якщо цього не зрозуміють «політики», «дипломати» і хитроумні лідери еміграції, уся спроба створення спільного антикомуністичного фронту еміграції для боротьби з більшовизмом — зійде на нівець і виправдання цьому ніколи не буде.

Потрібно не гаючи часу, поширити базу членства організацій, що мають складати Політичний Центр. І потрібно зробити це тепер, коли йде підготовча робота. Український Визвольний Рух закликає усі українські демократичні угруповання, з кіл УНР-ди чи інших, не хетувати справою утворення єдиного Політичного Центру народів ССРСР, пам'ятаючи, що від цього нехтування користь матиме лише Політбюро.

Не треба забувати й того, що американська та європейська громадськість в цілому розцінюватиме здібність всієї еміграції до антикомуністичної боротьби за виявленими цією еміграцією здібностями до об'єднання. Вільний світ не зацікавлений в розбраті серед еміграції і він таку еміграцію скине з рахунку антикомуністичних сил.

**За єдиний антибольшевістський фронт народів
Стіймо непохитно на охороні демократичних прав
українського народу!**

Конгрес вільних народів — Дюссельдорф 17-20.7.1952 р.

(Власний репортаж)

З 17-20 типня ц. р. в м. Дюссельдорф (Зах. Німеччина) відбувся Конгрес людей «доброї волі», які, в цей відповідальний і вирішальний для всього культурного світу час, вирішили піднести свій голос за необхідність об'єднання й концентрації дій усіх активних сил для боротьби проти режиму комуністичного тоталітаризму СРСР, проти його намірів захопити дальші терени вільного світу.

Ініціативу для скликання цього Конгресу подали відомі політичні й громадські діячі Заходу, багато з яких, пройшовши пекло концентраційних таборів, вирішили всю свою діяльність присвятити для звільнення людськості з-під ланцюгів та від загрози тоталітаризму.

Біля ста членів Конгресу працювали три дні в політичній, соціальної та культурній секціях над дослідженням різних питань, що пов'язані з веденням психологічної війни проти комуністичної диктатури.

Президія Конгресу в особі: проф. А. Хілзмана (Майнц), проф. Пеетерса (Бельгія), проф. К. Болдирева (Вашингтон) — чудово справилася з нелегким завданням, щоб дати можливість за такий короткий час продуктивно перевести свою працю. Згадані особи дійсно заслужили подяку членів Конгресу, що переважна більшість яких складалась із діячів західно-європейських держав: Франції, Італії, Бельгії, Голляндії, Західно-Німецької Республіки.

Запрошений до президії представник шовіністичних українських груп проф. Козаренко-Козаревич із Нью-Йорку в першій своїй доповіді намагався спрямувати діяльність Конгресу не на шлях боротьби проти більшовизму, а проти великоросійського народу взагалі. Не знайшовши жодного співчуття між членами Конгресу, він вийшов з президії й приймав дальшу участь в нарадах, як звичайний член Конгресу.

З доповідачів, які виступали в комісіях, мусимо відзначити таких осіб: д-р Тіліх — голова Комітету боротьби проти нелюдокости (Берлін), майор Г. Клімов (Мюнхен), Р. Неллен — член зах.-нім. парламенту (Бонн), д-р А. Трухнович — член управи німецько-російського союзу приязні та голова комітету допомоги утікачам з-під советів (Берлін), п. о Сераренс — член голляндського парламенту і генеральний секретар міжнаціонального бюро християнських профспілок, проф. Болдирев (Вашингтон), проф. д-р Хілzman (Манц), д-р Р. Редліх — директор інституту дослідження СРСР при НТС (Вад Хомбург).

Колишній співробітник совітської адміністрації в Східній Німеччині — майор Гр. Клімов заявив, що він з власного досвіду знає, що уряд СРСР витрачає шалені гроші на підтримку різних націонал-шовіністичних рухів по цей бік залізної заслони і тим самим намагається затримати створення єдиного протибільшовицького фронту.

Присутній на Конгресі редактор офіційного органу Української Національної Ради — часопису «Неділя» — П. Которович виступив проти антикому-

ністичної діяльності де-яких великоруських демократичних організацій та з засудженням діяльності армії генерала А. Власова. Цей виступ викликав велике здивування членів Конгресу.

З боку Українського Визвольного Руху приймали участь в Конгресі — за персональним запрошенням п.п.: генерал Д. Гулай та В. Золотаренко. Останній виступив на пленарному засіданні Конгресу, під час обговорення реферату проф. Болдирева, зі слідуною заявою на німецькій мові:

„Під гаслом «Єдність у боротьбі за свободу» повинно бути переведене об'єднання всіх демократичних сил еміграції народів Росії, що зветься тепер СРСР. Передумовою цього повинно бути те, щоб тезу доповіді проф. Болдирева — «Шовінізм є продажний патріотизм, в основі його лежать ненависть. Патріотизм же — конструктивний, бо він базується на любові.» — ми прийняли всі не поверхово, а глибоко відбили в серці на час цілого життя.

Усі попередні спроби об'єднання еміграції кінчалися невдачею але я вірю в те, що скоро слова «Єдність у боротьбі за свободу» будуть здійснені на практиці.

Я також вірю в те, що серед української еміграції саме в тих її колах, що до цього часу не можуть перебороти різні ідеологічні та формальні перешкоди щодо співпраці з великоросійською еміграцією, знаходяться політичні діячі, які мають у собі всі духові якості для служби великій справі — об'єднання боротьби за свободу».

Прийняття засадничої тези про право кожного народу самому вирішувати свою долю, дає нам можливість без перешкод перевести в життя об'єднання активних сил еміграції, але при умові, що ми всі, а особливо ми — українці й великороси — будемо ставитись одні до других з повним довір'ям.

Уже скоро прийде той день, коли мої українські побратими спільно з братнім мені великоруським народом та з синами інших народів Сходу й Заходу заштурмують головну твердиню червоного тоталітаризму, готуючи всім поневоленням комунізмом народам шлях до вільного життя.»

Промову генерального секретаря УВР п. В. Золотаренка члени Конгресу зустріли гучними оплесками.

Члени Конгресу взагалі не виявили жодної прихильності до проявів будьякого шовінізму. Наприклад на запитання президії — чи бажає Конгрес заслухати закінчення промови проф. Козаренко-Козаревича — лише один голос був поданий за дальше заслухання доповіді, але й цей голос належав п. В. Золотаренкові.

Для засідань Конгресу уряд федер. провінції Норд-Рейн-Вестфален передав пленарну залю парламенту. Конгрес прийняв постанови щодо ведення пси-

хологічної війни проти більшовицького тоталітаризму і обрав постійну комісію, який доручено перевести в життя усі прийняті Конгресом рішення.

За персональним вибором до складу згаданої комісії був обраний також ген. секретар УВР п. В. Золотаренко.

Закінчуючи наш репортаж про Конгрес, повинні

ми вказати, що найбільш зусиль в справі скликання Конгресу поклали п. Петро Лючес — член мійської управи м. Дюссельдорфа та журналіст д-р Грегор Шрейбер (м. Бонн). Цим особам належить почесне місце в шеренгах борців за свободу народів цілого світу.

Л о.

28 (15) липня - свято всієї Русі і Православія

15 липня за старим календарним стилем — святкується день св. Володимира. З цим днем для всіх українців, великоросів і білорусів пов'язане ім'я славного Київського Равноапостольного Великого князя Володимира. А ім'я князя Володимира пов'язане з прийняттям східним слов'янством Христової віри — грецького православія, що сталося в 988 році.

Дуже часто в окремих брошурах, часописах, українські «патріоти» намагаються довести, що — і м.сто Київ, і князь Володимир, і прийняття Христової віри стосується тільки до українського народу. І «штампом» вже стали такі слова: Київ — столиця України, князь Володимир — український князь, христову віру прийняли українці. Ці псевдонаукові твердження, що народилися в головах закаморочених українських ультралібералів, що поставлені на службу суто політичним інтересам — нічого спільного з істиною й історичною наукою не мають. Тих, хто хоче знати правду й хоче ознайомитися трезовно з цими питаннями, ми відсилаємо до наукових праць ширшого українського патріота, справжнього християнина і високодосвідченого науковця — високопреосвященного Митрополита всієї Канади Іларіона (проф. І. Огієнко), що керує там Православною Українською Церквою. Йому належить безліч наукових праць з української історії, історії церкви, історії письменства, українського мовознавства, палеографії, археології та інш.

З свого боку ми обмежимося деякими коротенькими зауваженнями. Такі питання, як: Чи Київ — столиця України, чи Росії? Чи князь Володимир російський князь, чи український? Чи славетний пам'ятник стародавньої поезії «Слово о полку Ігореве» належить українському, чи російському письменству? — Такі питання є цілком безпредметні і можуть виникати тільки у малоосвідчених, а то і зовсім неосвідчених людей. Треба раз назавжди запам'ятати, що в добу Великого Київського князівства і добу князя Володимира Святого жодного поділу на українців і росіян не було. Існувала східна галузь слов'янства у вигляді різних племен: полян, древлян, кривичів, витичів і т. д. В цю добу відомі і два великі центри цих племен: Київ, що тяжив зв'язками до могутньої Візантійської імперії і «Господин Великий Новгород», що простягав свої руки в напрямку Європейського Заходу (Ганзенська торгівля).

Усе східне слов'янство було об'єднане й відоме іншим народам під назвою «Русь». Про це ясно свідчить київський початковий літопис — це найстаріший і авторитетніший документ нашої історії.

Москви й московської держави в цю добу зовсім не існувало. Але це не означає, що ті, що заснували Москву і в дальнішому — Московське князівство, не мають відношення до Києва і є йому цілком чужими — національним і державним організмом, що виник начебто з «ясного неба». Ні, Московське князівство засноване було тими ж людьми, тими ж племенами, що населявали Київську Русь. Експан-

сія на Схід і Північ була природним процесом для зростаючого сильного Київського князівства. А зруйнування і занепад Києва під натиском татарських орд в 13 столітті — поглибило цей процес і населення Київської Русі почало рухатися в східні і північні від Києва краї, де великі ліси і болота перегороджували шлях татарам. Немалу роллю відіграла й наявність в лівденній Русі різних тюркських племен — хозар, печенегів, половців, ковуїв, берендеїв, шельбарів, могутів, татарів, ольбирів, торків. Деякі з них населявали райони р. Росі з містом Торческ. Ці племена часто входили в склад лівденно-руського населення, а частіш воювали з ним, тримаючи Київське князівство в постійному напруженні і небезпеці. Таким чином провести якісь національні риси відмінності — поміж населенням Київського князівства і інших князівств для тої пори не є можливим. Вже син Великого князя Володимира Мономаха Юрко Довгорукий покинув Київ і пішов «княжити» до Суздаля. І якщо Юрко Довгорукий не пориває ще з Києвом і помер там, то його обидва сини Андрій Боголюбський (кінець XII ст.) та Всеволод II (початок XIII ст.) остаточно вирішили залишити Київ, осісти у Володимиро-Суздальському князівстві, і відтіля «закласти новий центр Русі, майбутню Московію й з півночі керувати всією Руссю».

Певна єдність походження обох сучасних народів — російського і українського — доводиться хоч би тим, що так званий «руський епос» у вигляді київських «бیلін», що оповідає про події київського князівського періоду, і зокрема княжіння Володимира Святого, зберігся на Півночі Росії і зовсім невідомий на Україні. Це означає, що населення Київської Русі, мандруючи на схід і північ, принесло туди і свої пісні. Ці пісні є спадщиною усього народу Русі, а не лише російського чи українського. Будування окремих державних формувань — Росії і України є процес пізніший і немає жодного сенсу ламати на цьому питанні списи. Назви «Україна» і «Росія» — це явища пізнішого історичного часу. Існувала лише одна назва: «Русь». Латинський літопис XI ст. згадує про подорож одного єпископа *ad regem Russorum*, тобто, до князя русів. Другий літопис X ст. теж розповідає, як прийшли до короля Оттона послы «руського народу». Такий процес відбувся в історії західнослов'янського і південнослов'янського племен. Уже пізніше з'явилися болгари, серби, словінці, поляки, чехи, словаки.

Так само зайві дискусії про те, на якій мові написано «початковий літопис» або «Слово о полку Ігореве», українській чи російській і хто має право починати свою історію письменства з цих літературних пам'ятників.

Київ є матір'ю культури всієї Русі. Все східне слов'янство на базі цієї культури розвивалося, творило свої культурні цінності, міцніло і завойовувало собі почесне місце серед європейських і позаєвропейських країн. І росіяни, і українці, і білоруси — діти однієї матері, спадкоємці однієї культури.

І ця культура об'єднує всіх — не тільки через те, що Київ — це перший звір державности Русі, вона об'єднує ще більше тому, що ця культура є культурою християнська. Князю Володимирі належить честь надання своєму народові нової світлої християнської віри. Йому належить і честь приєднання свого народу до високої візантійської культури і створення міцних державних зв'язків з могутньою Візантією. Впливи візантійської культури почалися задовго до Володимира. Ще до хрещення Русі у Києві було багато християн, була церква-храм, були освідчені вчителі «з греків». Княгиня Ольга «мудріша всіх чоловік», як зазначено в літопису, прийняла православ'я ще в 955 році.

Є спроби латинських історіографів і апологетів, з католицтва доводити, що і княгиня Ольга, і князь Володимир прийняли латинське католицтво, а не грецьке православ'я. Ці спроби за правильним висловом митрополіта Іларіона є: «Даміянові байки, які не мають жодних наукових доказів. Не лише весь церковний устрій в XI столетті був цілком грецько-православним, а й зовнішні політичні обставини вели вел. кн. Володимира до могутньої і високої культурної Візантії, а не до слабого і некультурного Риму, що крім того всього був запеклим ворогом слов'янства.

В намаганні «златиншити» східне слов'янство Фиму вдалось тільки «відірвати частину українського народу від проматерного кореня» актом церковної унії 1596 р. «на знищення Русі», додає митрополіт Іларіон.

Ім'я князя Володимира в історії Русі є цілою добою. Навколо цього імені об'єднуються всі чий прагратиди вийшли з Русі і чий походження-має своїм джерелом східне слов'янство. Всі високо шануємо пам'ять нашого великого князя, монумент якого стоїть у Києві на кручі Дніпра, щоб лагадувати кожному про славне минуле «Великої Русі», дітьми якої ми є.

На честь кн. Володимира-Київському університету привласнено його ім'я, на честь його побудований у Києві великий храм (Володимирський Собор), зі знаменитим образом Божої Матері — роботи Васнецова. 28.7.—є традиційним днем київського студентства, що запроважений біля 100 років тому.

Хоч ми і на еміграції в трагічному становищі вигнанців, позбавлених батьківщини, але в цей день у нас велике свято — релігійне й національне.

Л. Бойко.

Вирішувати буде лише сам народ

Втікачі від сталінської тиранії, політичні емігранти-антикомуністи завжди були й будуть найнебезпечнішими ворогами більшовизму. Сталін це завжди розумів і розуміє, старався всіма способами та засобами знищити політичну еміграцію.

1945, 1946, 1947 рр., роки примусової репатріації та видачі, коштували еміграції багатьох жертв. Але, не дивлячись на всі жертви, еміграції пощастило зберегти своє життя і навіть виявляти певну активність, як по один, так і по другий бік «залізної застави».

Коли зараз небезпека примусової репатріації минула й більшовики не можуть знищити політичну еміграцію фізично, то вони вишукують усіх способів, щоб еміграцію роз'єднати та скомпромітувати.

Усім у достатній мірі відомо, що Сталін та його кліка в Політбюро найбільш побоюються з'єднання політичної еміграції з метою концентрації її сил та координації її антикомуністичної діяльності. Так було до другої світової, так особливо сталося після другої світової війни, коли мільйони недавніх мешканців ССРСР не побажали повернутися на батьківщину, батьківщину, перетворену Сталіним і його комуністичним режимом у суцільний концентраційний табір.

Давно й особливо з 1948 року в середовищі політичної еміграції ствердилася свідомість необхідності об'єднання. Але, як тільки після довгих зусиль з'являлась можливість встановлення єдності, починалися сварки на ідеологічному або на міжнаціональному ґрунті. І замість об'єднання, наставало роз'єднання, і конкретні заходи в справі боротьби з комунізмом знов відсувалися. Нарешті біля двох років тому, напруження міжнародних відносин зі всією гостротою висунуло перед політичною еміграцією настирливу вимогу — об'єднання сил демократично мислячої політичної еміграції, незалежно від національних чи ідеологічних потягнень.

Не можна заперечувати, що завдання це надзвичайно велике, виключно тяжке, дякуючи наявності

великих ідеологічних і національних розходжень, але воно є абсолютно невідкладне.

У наслідок нарад і конференцій представників російських і національних груп було знайдено рішення по основному питанню, що поділяло еміграцію — національному питанню. Це — визнання за всіма народами національних меншостей, що входять до складу ССРСР, права на самовизначення, через вільне всенародне волевиявлення, після остаточної ліквідації більшовизму на всій території ССРСР. Іншими словами, прийнято дійсно демократичне рішення, яке задовольняє всі демократично настроєні угруповання. Це рішення також задовольняє і наших друзів серед американського народу, об'єднаних Американським Комітетом Визволення Народів Росії.

Адмірал Керк у зв'язку з успішним закінченням Штарнбергської наради демократичних організацій народів Росії, зробив ясну заяву: «Американський Комітет хоче підкреслити, що головне його завдання полягає в допомозі всім демократичним групам, а також окремим емігрантам і втікачам, що відмовилися визнати владу більшовицьких тиранів. Політика Американського Комітету буде й надалі зосереджена на головному завданні — на визволенню від комуністичного поневолення. Він буде продовжувати підтримувати політику «самовизначення», але це у жодному випадку не буде означати підтримки політики передвірення».

Таким чином, обставини дають всі можливості демократичним угрупованням, в тому числі й угрупованням національних меншостей, російської політичної еміграції — включитися до організаційної праці в справі створення Політичного Центру політичної еміграції, із завданням: дальшої концентрації сил — координації антикомуністичної діяльності, з метою визволення народів Росії від комуністичної тиранії.

І коли більшість демократичних національних угруповань взялася з доброю волею за цю творчу

працю, то українські національно-екстремистські угруповання, об'єднані Українською Національною Радою та її виконним органом, що називає себе українським урядом (не відомо по якому праву), не лише не включилися до творчої праці, не лише не сприйняли цих рішень, не лише не виявили доброї волі, навпаки — ще з більшою енергією продовжують людоненавистницьку політику проти російського, братнього нам — українцям, народу, обвинувачуючи його без жодних підстав, у всіх, на протязі 300-річної історії, гріхах царських урядів і тиранії комуністичного режиму. І в цій людоненавистницькій політиці до російського народу українські сепаратистські угруповання продовжують вимагати гарантій незалежності України, цебто передрішення тут, в еміграції, найважливішого в житті українського народу питання, без його, українського народу, волевиявлення. Сепаратисти—передрішненці в своїй пресі твердять західному світові про російський нарід, як про нарід поневолювач, нарід — колонізатор, який протягом сотень років начебто жорстоко визискував і український нарід, і Україну. Але ми всі досить добре знаємо, що згадані твердження сепаратистів передрішненців є абсолютно неправдою.

Не можна заперечувати, що з середини XIX століття представники української інтелігенції домагалися більшої культурної автономії. Вони разом з кращими представниками російської інтелігенції висловлювали своє незадоволення царськими обмеженнями в справі розвитку літератури, преси та навчання на рідній мові. Але це було лише домагання культурної автономії, але не рух і не боротьба за незалежність України, про яку на еміграції повсякденно твердить теперішня сепаратистська пропаганда. І коли сепаратисти тепер у своїй пропаганді твердять, що український нарід протягом століть провадить безперервну боротьбу з російським народом за свою незалежність, то це є найчистішою вигадкою. З чистим сумлінням можна сказати, що згадані твердження не відповідають історичній дійсності й вони розраховані на необізнаність простої людини.

Я не «презрениий малорос», як обзивають словами М. Хвильового українські сепаратисти всіх інакше думачих українців. Я українець, що захищав і захищає суверенні права українського народу, що був у 1918-1919 рр. в українській армії, яка боролася не проти російського народу, а проти більшовизму. Я на собі переніс організаційне безладдя першого періоду Української Народної Республіки, і австро-німецьку окупацію, і відступ восени 1919 року на терени Польщі, і перебування в таборі Лацут, поспіхом організованому для інтернованих вояків української армії. Я один із тих СР-боротьбистів, що сидючи за дротами табору інтернованих, кинув тих на призволице долі, вирішили включитися в будівництво Української Радянської Соціалістичної Республіки, вірячи, що УРСР буде (не сталінського вигляду) «соціалістичною за формою й національною за змістом».

Продовжуючи захищати суверенні права свого народу, я примушений з усією категоричністю сказати, що український нарід до цього часу не виявив ще своєї волі в справі визначення державних форм України, цебто — чи бажає нарід, щоб Україна була незалежною державою, чи державою в федерації з Росією. Про це необхідно буде запитати лише самий український нарід.

Я вважаю, що вимога передрішити питання не-

залежності України тут, на еміграції, яку висувують, відкидаючи плебесцит, українські сепаратистські групи, об'єднані УНРадою — є антидемократичною.

І звичайно правий В. Винниченко, коли він у своєму передсмертному, ще досі не опублікованому — «Заповіті борцям за визволення» — пише: «Українська еміграція є тільки маленька частка української нації. Українська Національна Рада може бути представництвом тільки цієї частини нації, ніяким чином не всього народу. Якщо українська нація за даного моменту не має змоги виявити свою волю, то звідки ж ви знаєте, що вона доручила саме вам, оцій саме кушці людей — представляти її волю? Де ваші уповноваження? Хто вас вибрав на такий надзвичайно важний і відповідальний пост?»

Історія нам говорить, що Україна ніколи не була окупованою Росією, а добровільно приєдналася до Росії за Переяславським договором 1654 року, після поразки польськими окупантами визвольного руху, очолюваного Богданом Хмельницьким.

Визначачи факт цього акту, п. М. Лівницький, один з керівних людей теперішньої УНРади, в своїй статті «Міжнародно-правове становище України», опублікованій в газеті «Українські Вісті» (січень 1949 р.) — пише: «Зрештою, самі оборонці Переяславського договору мусять визнати, що після революції 1917 р. держава російських царів перестала існувати, а тим самим перестали бути дійсними і всякі зобов'язання щодо цієї держави. Справа України мала б бути з цього аспекту щонайменше зревідована».

Цілковим правий п. Лівницький, що «справа України» підлягає ревізії. І в цьому випадку ревізія «справи України» — її взаємовідносин з Росією та російським народом — належить цілком і в усій повноті лише українському народові, але не УНРаді, її «урядові» або об'єднаним там групам передрішненців-сепаратистів. Ця ревізія повинна відбутися в майбутньому і вона повинна бути переведеною самим українським народом. Під час цієї ревізії «справи України» сам український народ визначить свої взаємовідносини з Росією та російським народом. Одночасно сам український народ визначить і державні форми України. Необхідно також відзначити, що п. М. Лівницький цілком неправий, коли він говорить — «держава російських царів перестала існувати». Перестала існувати не держава, а державна адміністрація. Правителі, державна адміністрація приходять і відходять, а нарід — нація, що складає державу — була, є і буде.

У квітні 1917 р., у розгар революційних подій на Україні, у Києві зібрався український з'їзд представників політичних організацій, що локликав до життя Українську Центральну Раду, у задачу якої входило керівництво внутрішнім життям українського народу й оволодіння революційними масами. Однак в наслідок того, що український рух, за словами п. М. Лівницького, був ще надзвичайно молодим, лише 7 листопада 1917 р. Українська Центральна Рада опублікувала своє рішення (звичайно — без плебесциту українського народу) про створення української держави у формі Української Народної Республіки в федерації з Росією.

Характеризуючи ті часи, В. Винниченко в згаданому «Заповіті» пише: «Симон Петлюра дістав цей пост (ген. секретаря військових справ і «головного отамана») через нашу тодішню національну бідність, через брак дорослих людей. Найчисленніша на той час українська партія (партія соц. револ.) не могла виставити кандидатів на міністрів старше віком 25 років». Дозвольте ж запитати прихильни-

жків рішення питання про незалежність України тут, на еміграції: Де ж ті борці за незалежну Україну, що провадили боротьбу за незалежну Україну протягом століття?

20 листопаду 1917 р. У. Ц. Р. очолювана Грушевським та Винниченком, підтвержуючи своє ставлення до Росії, звернулася до українського народу зі слідуючими словами: «Громадяни! Від імени Української Народної Республіки в федеративній Росії — ми, Українська Центральна Рада, закликаємо всіх до рішучої боротьби проти всіх видів анархії беззаддя і до допомоги у великій справі створення нових державних форм, які дадуть великій і могутній Російській Республіці міць, силу та нове майбутнє. Опрацювання цих форм повинно бути переведене Українськими і Всеросійськими Установчими Зборами. . . Не відокремлюючись від Російської Республіки, зберігаючи з нею союз, ми стоїмо міцно на нашій землі, з тим, щоб допомогти усій Росії нашими силами, так щоб уся Росія змогла стати федерацією вільних і рівних народів.»

Цей уривок із відозви з усією очевидністю стверджує, всупереч сепаратистській пропаганді, що Грушевський та Винниченко, які очолювали У. Ц. Р. — ніколи не були ворогами Росії та російського народу. Цей уривок, як і власні спостереження, стверджує, що український народ у своїй абсолютній більшості ніколи не стремів і не думав про розірвання зв'язків з Росією та російським народом.

22 січня 1918 р., в силу склавшихся військових обставин на Україні, коли Росія була вже окупована більшовиками, У. Ц. Рада, обрана на революційних іздах, своїм четвертим універсалом, щоб запобігти приході більшовиків на Україну й поширенню більшовизму проголосила незалежну Українську Народну Республіку. Цей акт, як також і акт від 7 листопаду 1917 р., про проголошення У. Н. Р. у федерації з Росією — не були вислідом волевиявлення народу. Усі конгреси і з'їзди, що тоді відбувалися, викликані революційними і воєнними обставинами — не можна прирівняти ні за формою, ні за їхньою суттю — з плебісцитами.

І цілком правий п. М. Лівичський, коли він у висшезаданій статті лише: «Хто ж мав би виступати від імени України сьогодні, в ХХ столітті? Зрозуміла річ — у добу демократії і суверенних прав кожного народу, в добі загально визнаного права народів на самовизначення, в добі плебісцитів, — долю України мав вирішити сам український народ, а не російська конституцянта, як цього хотіли російські «демократи». Але зовсім неправий п. Лівичський, коли він далі, захищаючи право У. Ц. Р. на проголошення незалежності України, пише: «І тому У. Ц. Р., як виразниця суверенної волі українського народу, мала повне право проголосити самостійну Україн-

ську Народну Республіку». Питання проголошення незалежності повинно вирішуватись лише прямим волевиявленням українського народу, а не його представничими органами, як це собі уявляє п. Лівичський та деяка частина українських емігрантів, що стоять на позиціях сепаратизму.

Основна частина, певно більша частина української еміграції, демократично мисляча, частково ще не організована, а частково вже об'єднана Українським Визвольним Рухом і Об'єднанням Українців — федералістів — зовсім не поділяє згаданих сепаратистських позицій. Ця, більша частина української еміграції, знає дійсне, а не пропагандне ставлення українського народу до російського народу, як у дореволюційній Росії, так і в теперішній підсовєтській дійсності. Ця демократично мисляча українська еміграція — розуміє, що зайнята екстремистськими угрупованнями тактика йде лише на користь комунізму, але не вільному світові, не демократії — і, тим більше — не українському народові.

Усі роки, роки безперервної спільної боротьби українського і російського народів з комуністичною тиранією, роки примусової колективізації, роки загального поневолення, терору й визиску — лише зміцнили існувавші відносини українського та російського народів. При цьому потрібно визнати, що роки боротьби комуністичного режиму з народами ССРСР об'єднали усі народи, що населяють зараз простори Росії. У цій боротьбі з комуністичним режимом усі народи ССРСР — росіяни і українці, білоруси і узбеки, татари і армяни, грузини і калмики — усі однаково вважають себе нещасними, у однаковій мірі поневольними і визискуваними, однаково прагнучими визволення від комуністичного рабства і терору.

Це прагнення народів ССРСР, потреба їхнього визволення від комуністичної тиранії — настирливо вимагають від всієї російської політичної еміграції, в тому числі й від демократично настроєних національних груп, виконання першочергового завдання нової і ширшої співпраці в єдиному антикомуністичному русі та в боротьбі за ліквідацію комуністичної влади, на принципах «самовизначення» і «непередішення».

Чи залишаться народи в післябільшовицькій Вільній Росії рівними партнерами, чи захочуть кожний йти своїм шляхом, у суверенних і вільних державах — це вирішать самі народи, шляхом прямого й вільного волевиявлення.

У цьому й лише в цьому рішенні буде сила політичної еміграції її Політичного Центру і в цьому запорука перемоги антикомуністичного руху.

П. Мороз.

Де корінь зла?

Коли українець бере в руки ту чи іншу газету різного сепаратистського напрямку і починає читати, то зразу ж напрошується само питання: де ковається корінь зла, того зла, яким переповнені ці, з дозволу сказати, українські газети на еміграції, починаючи з гетьманських реакційних і кінчаючи «демократично-революційними»? Хто з'являється головним надхненником і організатором безпardonної фальсифікації історичних фактів, безглуздої брехні, диких наклепів і лютої ненависти до братнього нам російського народу, і взагалі до всього російського? Чи може українець, нащадок Київ-

ської Руси, шануючий свій 40 мільйонний православний український народ, з такою люттю і ненавистю нападати на таких же нащадків Київської Руси, на російський православний народ і на його православну віру, що зародилася в Києві? Ні! Шануючий себе православний українець, так безглуздо не зможе поводити себе тому, що сміятися з росіян і їхньої православної віри; це означає — сміятися з наших українців і нашої православної віри, бо у нас віра православна одна, а рус-росіянин і рус-українець — це рідні брати.

На еміграції є кучка «професійних політиків», які

називають себе українцями-католиками, які нічого спільного не мають — ні з Україною в цілому, а ні з українським народом, від імени якого вони виступають нахабними самозванцями. В цій самій кучці і ховається весь корінь зла, яке розповсюджується на весь вільний світ. Ці «політики» дивляться на всю Україну тільки з своєї Червоно-Руської, галиційсько-католицької дзвіниці, яка обмежує весь їхній кругозір одним Львовом. Вони знають, що колись Данило «король Галичини і Володимирії» хотів підкорити «татарських людей», щоб українських селян на Волині і Київщині, та нічого з цього у нього не вийшло. А ці кандидати в диктатори теж мріють підкорити наш український православний нарід і називають українців «новітними татарськими людьми», що сіють гречку та просо. Ці панове ніяк не зможуть зрозуміти такої елементарної речі, що Галичина не є вся Україна. Дійсно вона і не є Україна, а Червона Русь, бо в 1448 році у Львові було перше засідання Головної Руської Ради, а не Української Ради. Ці пани думають, що Львів, це є центр всесвіту, навкруги якого повинно все обертатися.

Ми констатуємо прикрий факт, що надхненниками і організаторами людоненависництва до російського народу з'являються середньовічні мрякобіси, політиканти з галиційсько-католицького тебору, які не мають нічого спільного навіть з дійсними українцями-католиками, що з повагою ставляться до нас, як до братів. Ті пани ненавидять не лише православних росіян, вони ненавидять ще більше православних українців і називають нас «жахлами», «малоросами», «новими татарськими людьми», та «кацапами». Коли вони пишуть про наше православ'я, то завжди беруть його в лапки. Ці пани живуть паразитами на тілі наївних, довірливих українських емігрантів, жертвуючих їм свої трудові гроші. Ці пани їздять по «канадах» і беруть під захист бандитів, що ножами розправляються зі своїми політичними противниками. І у цих панів вистачає нахабства називати себе українцями і нашими братами! Ні, борони нас Воже від таких братів як — стецьки, бандери, сосновські, пеленські. Нам, українцям з Великої України, з такими «братами» не по дорозі.

Кожен справжній українець добре розуміє, що він є нащадком русів, чи русичів. Що росіяни, з часів Ігоря, Святослава та Володимира Великого є такі ж нащадки русів, як і українці. Кожен із нас розуміє, що колискою Великої Руси й її православ'я був наш Київ. Що назва руський чи росіянин також підходить до кийівського чи полтавського українця, як і до московського чи рязанського росіянина. Слово Русь близьке і дороге для кожного українця так, як і для росіянина тому, що воно походить з нашої глибокої давнини, чого зовсім не можна сказати за слово Україна, про яке не знає жоден наш вчений, відки воно походить: чи від «країни» чи від «окраїни»? А якщо це так, а воно так і є дійсності. Чого ж з такою зоологічно-звірячою зневажистю нападають шовіністи-католики на наших братів росіян? Ці короткозорі базики з таким же цинізмом пишуть у своїх некрологах про великого сина України і не-

перевершеного нашого письменника М. Гоголя. Вони називають його майже ворогом України за те, що він звав себе росіянином і писав російською мовою. Вони шанують пам'ять нашого великого кобзаря Т. Шевченка, але зовсім не згадують про те, що Україна має свого Шевченка тільки завдяки росіянам, яким він був великим приятелем. Коли б не було в той час таких росіян, як Брюлов і Жуковський, що викупили за свої гроші з кріпацтва кріпака Т. Шевченка в українського поміщика, нащадки якого в сучасний мент знаходяться на еміграції і називають себе українськими націоналістами-магістрами, то Україна не мала б і Великого Кобзаря, бо він так би і загинув кріпаком. А як би Т. Шевченко жив в сучасний мент і знаходився на еміграції, то його наші шовіністи назвали б ворогом українського народу, як і В. Винниченка. Коли б Шевченко прочитав їхні газетки, то зразу ж осудив би у вічі і авторів статей і самого редактора, що обливають пом'яями російський нарід.

Настав уже час для кожного українця з Великої України сказати голосно своє слово цим «вождям»: ви не знаєте нашої України і нашого народу, а тим більше, сучасного українського народу! Ви з піною на вустах накидаєтесь на росіян, а українських іудкомуністів, які душили і душать наш нарід, відносяте в національних героїв. Хвильові, Скрипники, Чубарі, Любченки, Косіори та інші — це юди і душители українського народу, які віддали Україну інтернаціональному комунізму на тортури. Вони потім самі заплутались в своїй політиці, як сліпі кошенята в попелі, і їм нічого не залишалось, як тільки пустити кулю в свою окаянну голову, а ви зробили з них національних героїв. Ми толерантні до всіх політичних угруповань, але попереджуємо вас, що після комуністичної диктатури український нарід не потерпе другої диктатури, яка б вона не була, чи то Скорпадського, чи Стецька з АВН, чи Бандери, чи Мельника, чи різних диктаторів з національних рад. Ваша політика чужа і шкідлива для нашого народу. Український нарід сам вирішить свою долю на рідних землях. Нарід сам вирішить, як він повинен жити — чи самостійно, чи вкупі з братнім російським народом, як він жив з ним цілі століття. Кожен українець повинен сказати своє слово сьогодні з ким він, і кого підтримує: чи тих русожерів, кандидатів в українські диктатори, які називають себе правителями всієї України і не рахуються з волею нашого народу. Чи ви йдете з Українським Визвольним Рухом, який об'єднує всіх українців, які волю нашого народу ставлять вище всього, і стоїть за дружньо співпрацю з братнім російським народом. Кожен українець, який мовчить через свою заячу природу, або тому, що йому наказала його жінка мовчати, — такий політичний емігрант-українець не вартий ламаного шеляга; це не емігрант, а боягуз. Боягузам не повинно бути місця серед нашої політичної еміграції. Ми повинні сказати своє слово сьогодні: з ким ми, і кого підтримуємо?

Роман Яготинський

Створюйте Комітети Сприяння У.В.Р.!

Дивні діла Твої, Господи!

Багато разів і в різні періоди більшовицького панування підсоветська людина ставила перед собою питання: чому цей гнилий бездарний, реакційний нездатний ні на що конструктивне режим більшовицької наволочі тримається, не падає, а навпаки посилюється. Коли добре проаналізувати історію советської влади, то відповідь можна знайти. Кремлівські каналі залишаються при владі головним чином через те, що їх весь час підтримує Західний Світ. Скільки разів влада більшовицьких змовників висіла на волосинці і кожен раз якісь сили Заходу приходили їй на допомогу. То якісь чехи з генералом Гайдою, то латиські батальйони, то кол. міністер Бевін з його загрозами Ллойд-Джорджу генеральним страйком, якщо він не відкличе британських військ з Далекого Сходу, то німці, що в 1917 році зробили «подарунок» російським народам у вигляді вагона з найлютішими більшовицькими бестіями, до того ж обдарованими значною сумою золотих марок (не знали, куди гроші дівати), то гістерична поведінка кол. британського амбасадора в Петрограді п. Бьюкене-на, який в лютневі дні 1917 р. виявив себе більшим революціонером, ніж самі російські революціонери, то таємниче фінансування більшовиків, то божевільні заклики до негайного визнання большевицького уряду і т. д., і т. д.

Прикладів можна було б навести скільки завгодно, включаючи акцію «союзників» в останній війні, коли «пролетарська» держава братньо поєдналася з «акулами капіталізму і імперіялізму» — США і Британією. І жахалась, і дивувалась, а іноді — і сміялась підсоветська людина з тих: Тегеранов, Ялт, Потсдамов, конференцій, конгресів, з'їздів, банкетів, урочистих взаємних нагороджуваль. І вона махнула рукою. . . Нехай, як кажуть, «кожен сходиться із глузду по-своєму». А советське «дитятко» під доглядом і піклуванням сердобольних «імперіялістів» — росло, міцніло, набувало досвіду, набиралося самоупевненості і, фалтом, висловлюючись військовою мовою, вигукнуло на весь світ: «Струнко! Слухай мою команду!»

Багато часу пройшло, поки вільний світ зрозумів, що «дитятко» зовсім не розуміє мови «джентльменів», плюс на всі угоди, зобов'язання і робить тільки те, чого хоче його ліва нога. «Дитятко» дозволяє працювати ООН, коли воно смирне, слухняне. Інакше — «вето», і то — без балачок.

В останні часи вільний світ в певній мірі прозрів. Політична сліпота і короткозорість почала замінюватись розумінням ситуації і розумінням того, що саме уявляє собою цей «союзник», ім'я якому ССРСР, а правильніше — «інтернаціональний комунізм». Правда, це розуміння прийшло тільки тоді, коли советське «дитятко» одною рукою вже хапало «друзів» за горло, а другою за кишеню. Але, як кажуть, краще пізно, ніж ніколи. . . Не можна сказати, що весь вільний світ зрозумів дійсний стан речей. Є ще різні «червоні декани», Кюрі, Бевани і ін., які воліють залишатися сліпими. Але так чи інакше — вільний світ прозрів і горячково готується до оборони. Об'єднуються європейські держави, організуються армії, Разом з цим в боях з комунізмом вже летять кров в Кореї, в Індокінах і т. д. Почались розмови з комунізмом тою мовою, яку лише він розуміє — мовою сили. Цим не обмежуються міроприємства вільного світу. Всі зрозуміли, що лише зброєю з комунізмом неможливо боротись — потрібна ще ідеологічна зброя, потрібна широка агітаційна акція,

потрібний психологічний фронт боротьби. Дещо в цьому напрямку вже зроблено і буде зроблено ще більше.

В справі антикомуністичної пропаганди значну роль можуть відіграти сили політичної еміграції. По-перше, еміграція є — утікачі з підсоветських країн, тобто природно непримиренні вороги комуністичного режиму; по-друге, ця еміграція добре обізнана з советською системою і добре знає її дошкульні місця. Використання цієї сили стає, сам собою в порядку денний і деякі організації вже давно включилися в справу і провадять конкретну роботу. Але цілком зрозуміло, що, як політичний фактор, еміграція може відіграти певну роль лише при умови її об'єднання на певній демократичній платформі. І в цьому полягає усе завдання еміграції. На жаль, з об'єднанням справа стоїть не гаразд. Багато еміграційних угруповань, особливо українських — стоять на позиціях недопустимості спільної роботи з росіянами і всяке об'єднання відкидають. На повний хід йде пропаганда не за звільнення Росії, а за звільнення від Росії. Для кожного ясно, що така пропаганда може йти на користь тільки Політбюро. Усі ці АБН, шовіністичні групи українських «урпатріотів» — це все вода на млин Сталіна. Здорово демократична частина еміграції має право вимагати від представників вільних країн і, в першу чергу, від США, розуміння цих простих речей і впливати на деконструктивні сили, що послаблюють справу боротьби з комунізмом. В конгрес американських українців, що відбувся 4, 5 і 6 липня ц. р. в Нью Йорку. Там на банкеті виступали Голова Американського Комітету Визволення Народів Росії — адмірал Керк і Американський Міністр Внутрішніх Справ Чепмен, що викликав у тверезих людей лише подив. Справа не в тому, що американські українці повторювали в своїх виступах те, що давно вже відоме. Обридло: що росіяни — це вороги і гнобителі українського народу, що треба боротися перш за все з росіянами, а не з комунізмом, що росіяни — це комуністи, Росія — це СРСР і т. д. і т. д. Тобто все те, що роз'єднує антикомуністичні сили, що обурює кожну підсоветську людину і що дає Сталіну козирі для об'єднання советського народу навколо себе і нацьковування його і на еміграцію і на народи вільного світу. Не дивно і те, що на самому конгресі виник розкол поміж окремих українських груп і як водиться «урочистий» вихід із залі, а дивно те, що представник уряду США міністр Чепмен виступив з промовою, яка нічим не відрізняється від «вішунів» Стецька з АБН, або словоблудія «козакіяця» Глазкова. Зрозуміло, що такий виступ Чепмена нічого, крім шкоди, справі визвольної боротьби, Україні і справі консолідації антикомуністичних сил — не принесе. Тверезий, продуманий і політично мудрий виступ адм. Керка не може компенсувати і виправити необережні, безвідповідальні, неправдиві, цілком необ'єктивні, нічим не обгрунтовані слова Чепмена. Крім подяки Сталіна ці слова нічого не заслуговують. Найважливіше є те, що це зробив офіційний представник уряду Трумана! Зробив—після того, як американський Конгрес надіслав послання російському народові, в якому висловив йому почуття дружби й упевненість, що російський народ також є другом американського народу і що цій дружбі перешкоджає лише уряд СРСР.

І знов підтверджується думка, що коли советській владі стає тяжко, хтось чи щось приходить

їй на допомогу. Особливий подив викликають в промові Чепмена екскурсії його в царину історії Росії і України. Це — букет елементарного незнання цієї історії. Це якісь чужі слова з дешевих брошур шовіністичного видання, яких більш-менш освідчена людина не бере до рук. Велике Київське князівство, пане Чепмен, було твором не українського народу, а східнослов'янських племен, що зветься в науці «Русь»; і це князівство існувало тоді, коли жодного поділу цієї «Руси» на українців і росіян і в згадці не було. Московське князівство — це твір Київської Русі — сини і внуки київського князя Володимира Мономаха є творцями цього Московського князівства, і слово «Україна» в ту пору не існувало. Київське князівство багало терпіло від розбійницьких наскоків різних тюркських племен і тому-то мудрі київські князі перенесли державний центр спочатку в Суздаль-Володимирський, а після навали татар — до Москви. Ви, пане Чепмен, кажете, що мета Кремля — знищити українську культуру а Ваші слухачі на банкеті весь час твердять, що в советській Україні українська культура піднята на таку височину, до якої вона ніколи не підіймалась до більшовиків. Ви кажете, що в час останньої війни український народ піднявся могутнім зривом до боротьби за волю—проти німецького і російського окупанта. Звідкіля Ви це взяли? Чи не з тих фактів, що в рядах німецької армії билася проти вас галицька СС дивізія, що партизанські загони Лебідя

(що був на конгресі) нищили беззахисне польське і жидівське населення на Волині і Галиччині? Що «фюрер» українських націоналістів Бендера одержав з німецьких рук незалежну Україну? Що провідні особи українських самостійників сиділи в крісках нацистського «остміністеріум» і працювали на справу Гітлера. Український народ в час останньої війни не бився проти якогось «російського окупанта». Це — неправда. Він бився разом з американцями, хоч би й у лавах червоної армії, проти Гітлера. Історія, пане Чепмен, виглядає трошки інакше, ніж Ви думаєте. Ви розвинули, колись кинуті, неславної пам'яті слова п. Ечисона про те, що 500-річний російський імперіялізм мусить бути ліквідований і сказали многозначні слова, що «Америка стала на шлях припинення імперіялізму Росії». Якщо Ви і сьогодні не спроможні відрізнити Росію від СРСР, тим гірше для Вас. З такими концепціями привертнути на свій бік російський народ — це безнадійна річ. Розпалювання ворожнечі поміж українцями і росіянами — це не шлях боротьби з комунізмом, це шлях боротьби — за комунізм.

В українському питанні Вашу точку зору підтримує і Ватикан, і Шотландська ліга, і особи з кіл англійського генерала Фулера, і лорда Мосслі.

Ця точка зору помилкова і з такою зброею виходити на бій з комунізмом — це означає йти шляхом Гітлера.

В. Борейко

Хто з українців проти комунізму — під прапори УВР!

Що може зробити маленький струмочок з каменем, який лежить на його шляху? Найбільше — це обійти його стороною, скося поглядаючи на нього воркучучи в безсилій злобі... А щоб було, коли б кілька таких струмків об'єдналися і кинулися енергійно широкою річкою?... Для них вже не страшний камінь, вони можуть вирвати його і кинути перед собою. А коли до них приєднається ще кілька таких річок — стержись. Така річка вже може затоплювати поля, виривати з коріннями величезні дерева, зносити будівлі.

Що може зробити невелика партія з величезною тоталітарною державою, в якій панує диктатура кривавого ката — Сталіна, що гнобить сотні мільйонів людей? Найбільше — це показати дулю в кешені. Але, коли б всі партії об'єдналися в одну велику міцну організацію, то це була б сила. У союзі з іншими антикомуністичними організаціями ця си-

ла була б такою грізною, що вже можна було б «говорити» і з самим «батьком народів» — Сталіним. Як ми знаємо У. В. Р. саме за це й бореться. Саме й є його метою — поєднання всіх розпорочених українських демократичних сил, як на еміграції, так і на рідних землях — у один міцний «кулак», який би можна було разом з таким бойовими «кулаками» інших поневолених народів спрямувати проти кривавого ката — Сталіна та його Політбюро. Треба не забувати, що інтернаціональний комунізм можна перемогти лише інтернаціональними могутніми об'єднаннями, у єдиному фронті. Комунізм не можна перемогти розпороченими силами.

Як син своєї батьківщини, закликаю своїх братів по крові — українців — ставати під прапори У. В. Р. Єдиним фронтом проти комунізму! В єдності — сила!

Бельгія.

В. Наддніпрянець

Що посієш, те й пожнеш

З німецької преси довідались, що галицький адвокат Др. Л. Голейко, відомий нам з процесу в справі замаху на життя Голови Виконавчого Комітету Українського Визвольного Руху ген. Д. Гулая — отримав від американського суду в Мюнхені пам'ятку — кару: 750 нім. марок штрафу або 15 днів ув'язнення.

Про своєсідню поведінку Д-р Голека, як обронця терористів, ми докладно повідомляли наших ви-

тачів у звіті про судовий процес «Із залі суду» («Бюлетень УВР» Ч.З).

Значену кару американський суд поклав на Д-ра Голейку за його спробу ошукати суд під час того процесу заявою, що йому начебто не було дано змоги своєчасно реферувати своїх мандантів. Це, як виявилось, не відповідало дійсному стану речей.

К—ч.

3 листів і відгуків

ВЕЛЬМИШАНОВНІ ПАНОВЕ!

...Від щирого українського серця вітаю створення єдиного протикомуністичного фронту, і християнсько-демократичні ідеї УВР. Дуже радий, що свідомі, дійсні сини України без жодного страху виступили на вірний шлях боротьби з нашим спільним ворогом-комунізмом. Пора вже припинити ту ганяну сварку, розпалювання міжнаціональної ворожнечі, цькування та братоненависництва в Німеччині. Правда, вони вважають, що агітувати пістолою або ножом занадто легше, ніж словами, бо для останнього, тобто слова, треба розуму, треба здорового розсудку, а його якраз і бракує у, так би мовити, «справжніх патріотів». З великою до Бяс пошаною

Німеччина.

П. М.

Вельмишановні Панове! Група українців м. А. приєднує свій голос до Українського Визвольного Руху і бажає Вам найкращих успіхів у Вашій дальшій боротьби проти спільного ворога — більшовизму.

Одночасно ми вітаємо УВР, як Рух незалежний і відкидаючий всякий шовінізм, імперіалізм та тоталітаризм, все — ненависте й вороже всім повнозвольним народам нашої батьківщини, незалежно від їхньої національної приналежності та віри.

Нехай добрий початок сприяє перемозі над кривавим більшовизмом і перемозі свободи на цілому світі...

Німеччина.

Мельник, Маковенко.

Вельмишановні Панове! Я хочу коротко повідомити Вас, як йде праця в нашій групі в м. Л-рі, крім цього прошу у Вас поради. Наша група складається переважно із східняків, але є і галичани. Багато галичан не визнає УНР-ади, деякі з них приєднуються вже до нас. Погано, що не стало виходить наш часопис. Я чув, що в Америці виходить часопис «Східняк». Дуже прошу вишліть нам його адресу. Ми, роблячи свою роботу, будемо контактуватись із «Східняком». Прошу, вишліть ще підписних листів, які ми хочемо переслати своїм знайомим у різні міста Англії. Цими днями спільно читали статтю часопису «Українець-Час» — «Політика чи авантюризм». Автор статі З. Парай погрожує тим, що обходять «політичних чинників», мовляв, щоб не лізли «поперед батька в пекло».

Ці всі «батьки» так осточортіли нашому народові, що якби дав Бог позбавитись теперішнього «вусатого батька» всіх народів, то нових батьків і різних там «політичних чинників», якого б вони не були кольору, наш народ вимете залізною мітлою.

З. Парай твердить, що націоналізм є досить міцний, щоб змести з обличчя змелі всякий невідповідальний рух. Наш рух вони не зметуть, бо це рух українського народу. Буде навпаки — УВР зітре, скине їх в смітник історії. Бажасмо успіхів у праці.

З пошаною

Англія.

А-ко

Хай пам'ятають бандерівські кати, що ми їхній терор під час німецької окупації України та потім у Німеччині — не забули й ніколи не забудемо. Прийде ще час, що їм за терор доведеться відповідати не так, як тепер... Тепер зупинюся на діях УВР. Дорогий Діомид Павлович, я надзвичайно радий, що Ви не побоялись взяти на себе таку відповідальну працю й зуміли вирвати значну частину наших земляків з скривавлених рук українських фашистів. Вони на еміграції своєю пропагандною та діями допо-

могають лише більшовикам. Вони переводять шкідливу люту травлю проти росіян, поляків і інш. Ця травля ніколи до добра не доводила, не приведе до добра, вони й тепер, а лише до знищення люду та до ганяного нового провалу української справи. Галичани під Росією ніколи не були, в цій справі вони є сліпі, а того, що вони робили на Україні за часів німецької окупації, народ, певно, ніколи не забуде. Відокремлення України від Росії для нашого люду ніякої користи не дасть — ні в економічному, ні в політичному відношеннях. Я переконаний, що без свраки, спільно з руським людом треба жити, як з рідним братом. Кращого бажати нам не потрібно. Наша культура, наша віра, наші звичаї — єдині...
Філадельфія — США.

... Дорогой Земляк! Недвано я получила от Вас «Бюлетень», который меня очень заинтересовал. Читая Бюлетень я чувствовала, что мы тут не одни. Здесь, в Швеции, есть много галичан, они называют нас «москалями». Мы горячо поддерживаем начатое Вами дело. Дай Бог наилучшего успеха в Вашей работе! Мы должны объединиться со всеми народами, поработченными коммунизмом и вместе бороться против нашего поработителя. Я надеюсь Вы не будете читать мое письмо с презрением, потому что пишу по-русски. Мы — украинцы, были раскулачены в 1934 году и высланы в Карелию. Я была тогда еще ребенком. В Карелии я училась в русской школе и теперь мне очень трудно писать по-украински.
Швеция.

... Я довідався про напад на Ваше життя тих трьох політичних бандитів. Цей напад міг привести не лише до втрати Вас одного, він кинув би сум і розпач тисячі співчуваючих Вам. Я — українець зі східних областей, увесь час я мрію про свою Батьківщину. Для добра її найскорішого визволення я приєднуюся всім серцем до Вашого заклик. До цього приєднання я закликаю й буду закликати всіх інших. Переконаний, що Ваш шлях є цілком вірний.
Англія.

... Я получила Ваше письмо, которое меня очень взволновало и обрадовало. Наконец, я нашла своих земляков, которых искала... Я очень благодарна Вам за то, что Вы меня поняли правильно, но не все одинаково понимают. Я согласна с Вами, что главное, то, чтобы человек любил свою родину, а на каком языке он изъясняется это второстепенно. Но здесь совсем иначе думают. Один раз я написала письмо тоже по-русски в «Українську Громаду» в Стокгольм. И вот я получила ответ! Не стану передавать содержания, но с тех пор я им больше не пишу. Мы — украинцы, жившие в СССР, не можем понять их; тем более, они не хотят понять нас. Между нами лежит невидимая граница...
Швеция.

Одержав Вашого листа, «Бюлетень» та відозви. Ми, підписавши відозву, заявляємо, що цілком підтримуємо УВР та створення єдиного протикомуністичного фронту. Ми віримо, що, тільки створивши єдиний фронт, ми зможемо звільнитися від комунізму. «Бюлетені» ми розіслали своїм знайомим. Надіємося на поширення УВР у Великій Британії. Одночасно допоможемо Вам матеріально, не звертаючи уваги на ворожнечу бандерівських і унерівських супротивників...
Англія.

Об'яви и оголошення

Від Виконавчого Комітету УВР:

Відозва Виконавчого Комітету Українського Визвольного Руху викликала живий відгук в колах української еміграції. Зі всіх сторін нашими однодумцями масово надсилаються до нас підписи під нашою відозвою.

Майже в усіх державах Європи і в де-яких місцях за океаном створюються Групи Сприяння УВР.

Не зважаючи на тиск, яким наші ідеологічні противники намагаються перешкодити розвиткові нашого Руху, ми через короткий час будемо мати змогу відповідно виступити на форумі громадської праці й вимагати належного місця в громадському представництві української еміграції перед відповідними чужинецькими державними установами.

У останній час українці, які з де-яких причин перебувають у великоросійській демократичних організаціях, а також українці, що є українцями за своїм походженням, але з де-яких причин належно не володіють українською мовою — звертаються до нас із запитаннями про те — чи мають вони право давати свої підписи під відозвою УВР. Ці особи пояснюють свої запити тим, що українські шовіністичні середовища не рахують українцями тих осіб, що належать до великоросійських організацій, або не говорять українською мовою.

У ближчих числах нашого «Бюлетеня» на дискусію українському громадянству будуть подані відповідні питання на цю тему.

Виконавчий Комітет УВР, не поділяючи поглядів українських шовіністів, для яких головною ознакою українства є необхідність приналежності особи до якоїсь лідлеглої шовіністам організації, заявляє вже сьогодні, що він вважає українцем кожную людину, яка пов'язана за своїм народженням з українським народом, яка почуває своїм серцем своє українське походження і свій зв'язок з українським народом, без якихось обов'язкових зовнішніх ознак — українського прізвища, приналежності до якоїсь української організації, досконального знання української мови. Тому кожний українець і навіть колишній мешканець України — має право піднести свій голос в справах пов'язаних з долею нашого українського народу, тобто — підписати декларацію УВР і разом з іншими однодумцями творити групи сприяння УВР.

Голова Виконавчого Комітету УВР Д. Гулай

Генер. Секретар ВК УВР В. Золотаренко

Від Генеральної Канцелярії УВК:

Остання Велика Козацька Рада Українського Вільного Козацтва відбулася 27.IX.1947 р. в м. Мюнхені, на якій був обраний теперішній провід У. В. К.

Згідно з Правильником УВК в кінці цього року має бути знову зібрана ВКР-УВК, на якій повинні бути обрані всі встановлені Правильником УВК керуючі органи.

Президія ВКР УВК не має змоги точно виконати покладений на неї Правильником УВК обов'язок щодо скликання ВКР-УВК і Військовий Отаман УВК наказом своїм від 5.III.1952 р. доручив Генеральній Канцелярії вжити всіх заходів щодо скли-

каня ВКР-УВК не пізніше кінця цього року.

1.6. п. р. відбулася у м. Мюнхені Окружна Конференція УВК Мюнхенської округи, на якій, крім постанов організаційного характеру, був також прийнятий проект тимчасової програми УВК, який має бути запропонований на розгляд ВКР-УВК.

21.6. ц. р. відбулися у м. Мюнхені збори Шляйегаймської Станиці УВК, на якій встановлено прийняття до УВК нових членів.

Протягом останніх місяців Генеральна Канцелярія при Військовому Отамані УВК змогла встановити зв'язки з більшістю старих членів УВК в Європі та за Океаном.

Генеральна Канцелярія УВК звертається до решти Побратимів, у розсіянні суших, аби вони подали свої адреси і тим самим уможливили свою співучасть у переведенні ВКР-УВК.

Усе листування спрямовувати потрібно на адресу:
**W. Solotarenko. München 37, Postfach 19.
Germany.**

Начальник Ген. Канцелярії УВК:

Полковник УВК В. Золотаренко

25.7.1952 року.

м. Мюнхен

22 липня 1952 року несподівано помер кращий друг усіх народів Росії, вірний син осетинського народу, невтомний борець проти комунізму, фундатор і голова Осетинського Національно-Демократичного Об'єднання в Німеччині —

генерал-майор

Лазар Федорович БІЧЕРАХОВ.

Про це з глибоким сумом повідомляє всіх земляків Управа Осетинського Національно-Демократичного Об'єднання.

ВІД РЕДАКЦІЇ „БЮЛЕТЕНЯ УВР”

Редакція висловлює щире подяку всім, хто зробив внесок до пресового фонду УВР. Зібрані гроші в Німеччині просимо пересилати на адресу: München, Bayerische Vereinsbank, — Postscheckkonto 9785, für Bankkonto 408596.

З інших країн гроші пересилати через банк на адресу: München, Bayerische Vereinsbank, Bankkonto Nr. 408596,

або міжнародними поштовими купонами.

Одночасно просимо всіх друзів і прихильників створювати групи сприяння Українському Визвольному Рухові та надсилати до Редакції „Бюлетеня” відгуки і листи.

Надсилайте підписні листи з підписами про схвалення засад УВР.

«БЮЛЕТЕНЬ» видає Виконавчий Комітет Ради Українського Визвольного Руху

Поштова адреса редакції: W. Solotarenko.München 37, Postfach 19, Germany. Ціна 30 гф. (Preis 30 Pfg.)